

Ad Sergium

DAN NEGRESCU

Voi începe cu o confesiune (nereligioasă) foarte directă: consecință a deformării mele intelectuale ca latinist, căci mai provoacă și raționala latină dereglări, mai ales când scriu despre un *amicus* și încă la o ocazie festivă, *ad festum octogenarium* în acest caz, nu pot să nu îi cercetez numele spre a vedea dacă și la acest capitol romanii aveau dreptate și deci dacă numitul se încadrează în cerințele lumii perfecte; și mi s-a adevărit că nici nu se putea altfel, adică și Sergiu Drincu e supus implacabilului *NOMEN OMEN*, adică **numele înseamnă predestinare**.

Nu știu cine i-a fost naș și nici nu mai contează, important e că a fost inspirat, de zei sau cine știe...

La romani *Sergius* era nume de familie, vechi desigur și cu trecere, de vreme ce, ne spune Cicero, una din cele treizeci și cinci de triburi ale Romei era *Sergia tribus*. Frecvența numelui o certifică și expresii precum *Sergia olea*, ulei *Sergia*, desigur după numele fabricantului sau cine știe...

Oricum, nu am ajuns încă la sărbătoritul nostru dar ne apropiem de el fie și amintind de *Sergius Galba*, cunosător al limbii la nivel oratoric și implicit orator remarcabil la finele Republicii, de vreme ce Tacitus îl amintește în scrierea sa despre oratorii celebri.

Apoi trebuie amintit și împăratul *Sergius Galba*, dar, ca să fim buni creștini totuși, căci răi există destui, să dăm și numele proconsulului *Sergius* al Ciprului, cel convertit de Apostolul Pavel și autor al unor comentarii.

Și, ca să-l plagiez declarat pe Horatius „mă întorc de unde am plecat”, adică la nume: nu există dubii că *Sergius* și *Servius* provin din același *seruus* adică serviabil, harnic, veghetor; a nu se confunda cu *servus* clasic termen juridic desemnând sclavul, adică cel ... inexistent juridic în fapt; că lucrurile stau astfel o dovedește sintagma veche *homo seruus* adică **deservent de o anumită condiție, ajuns ca atare în condiții speciale, supraveghetor, îngrijitor**.

Oricare din aceste înțelesuri le-am alege pentru a-l defini nominal etimologic pe Sergiu contemporanul nostru, cunoscându-i opera deserventă a limbii române, adică a latinei de azi și constatând că adesea se întoarce

explicit la *Patres*, trebuie să acceptăm că *Sergius* și-a împlinit cum se cuvine predestinarea numelui. Fără să-i fie sclav limbii, este un nobil deservent, supraveghetor și îngrijitor.

Și, ca să fiu complet cu riscul de a deveni cumplit, cum ar spune Noica, să amintesc și că unii scormonitori îl pun pe *Sergius* într-o posibilă genealogie etruscă, evident fără vreun argument că nu e de unde, căci așa ar putea fi și de origine daco – geto – scitică.

Revenind la limba vie și azi, îi urez lui *Seruus Sergius, vale ad multos annos felices.*